

Næste gang, man skulle have penge, var det med B 104, som blev førstebehandlet 17. juni 1993, og det kostede os i nærheden af milliard-klassen.

Næste gang, man skulle have penge, var det den 27. oktober 1993. Da var vi også kommet over Maastrichtafstemningen, og så kunne de godt begynde at fortælle, hvad det handlede om.

Og det sidste, vi havde, var en forespørgsel, som hed F 2, i folketingssamlingen 1992-93, foruden undersøgelsen.

Hver eneste gang er der stillet de rigtige spørgsmål, og når man i dag her hører på regeringens medlemmer, som ikke ved noget om det her, aldrig har hørt noget om det, aldrig har deltaget i noget af det – man hørte i øvrigt oppositionen sige det samme – er der kun at sige: Så er det, fordi man har haft det som aberne, man har ikke villet høre, man har ikke villet se, og man har ikke villet tale.

Der er dog en forskel på den drejebog, som Færøgruppen skrev under den forrige regering, og så den nyopsætning, som den nye regering lavede. Det er en ret markant ændring, der sker, for da man bevilger penge til Sjóvinnubankin, så taler man kun om Sjóvinnubankin, fordi man har et klokkeklart tilsagn fra Den Danske Bank, hovedaktionæren: Man vedstår sig sine forpligtelser på Færøerne både likviditetsmæssigt og kapitalmæssigt. Et tilsagn fra den ordførende direktør af den karakter tror jeg godt at selv jeg ville turde stole på.

Men efter at vi har fået den nye iscenesættelse, kommer brevet fra Den Danske Bank, og jeg har faktisk altid troet, at finansminister Mogens Lykketoft måske ikke var helt så skrap, som man siger, han var, men næsten. Og jeg kan faktisk ikke forstå, at finansministeren er blevet så skræmt af Den Danske Banks brev. Hvis man tænker på det imagetab, Den Danske Bank ville have lidt, hvis man virkelig havde trukket sig ud af Færøerne, så tror jeg godt, at man ville sige, at det var tomme trusler, man skulle have lade dem gøre det, man skulle have forsøgt. Der var ikke sket noget, de danske skatteydere var i hvert fald blevet sparet for en ganske, ganske stor del af regningen.

Men samtidig blev den Færøgruppe, som på en eller anden mystisk vis var opstået, til en mere og mere konform størrelse, og den lavede mere og mere, og den planlagde mere og mere. Det kan man jo se på papirerne. Da vi endelig til sidst fik aktindsigt i Færøgruppen, var det jo

sådan, at vi måtte bære det i metermål fra Udvalgsafdelingen. Det husker jeg ganske tydeligt, og det var nu heller ikke med stor lyst, vil jeg gerne sige, at regeringen gav os de nævnte oplysninger. Der skulle faktisk også lidt trusler til og bruges lidt andre metoder.

Når man nu spørger, hvorfor regeringen ikke har reageret i denne her periode – den periode, der er tale om, er fra marts 1993 og til november 1993, hvor Folketinget begynder at debattere aktieombytningen med de rigtige tal – må jeg gøre regeringen opmærksom på, at Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg i den periode til statsministeren og økonomiministeren har stillet 14 samrådsspørgsmål, heraf 6 om banksagen. Den 27. maj 1993 har man stillet samrådspørgsmål. Den 23. juni 1993 har man haft beslutningsforslag nr. B 104, som drejede sig om banksagen, til behandling, hvor man også havde samråd. Man har den 9. september 1993 haft økonomiministeren i samråd med 9 samrådspørgsmål, alle om banksagen. Man har den 10. november 1993 haft finansministeren i samråd om banksagen til B 9.

Man har altså haft 38 samråd, de 17 har været om banksagen. Politisk-Økonomisk Udvalg har i mere end halvdelen af sit arbejde været beskæftiget med banksagen. Derfor er der på alm. del stillet 54 spørgsmål, de 20 om banksagen. Og der har været 2 forslag til behandling her.

Så hvis regeringen ikke af sig selv kunne være kommet på at stille de rigtige spørgsmål, så er den altså blevet mindet om det utallige gange undervejs, utallige gange. Jeg kunne godt tænke mig bare at nævne et par enkelte spørgsmål. Det er jo ikke sådan helt vanvittige spørgsmål, vi har stillet. Dagen efter aktieoverdragelsen kommer der følgende samrådspørgsmål til statsministeren:

Hvilke oplysninger kan statsministeren give vedrørende grunden for Finansieringsfonden af 1992's overtagelse af Den Danske Banks 52 pct. af aktierne i Føroya Banki? Kan statsministeren bekræfte, at investeringsfonden nedstammer fra de danske statslån, og at aktieovertagelsen reelt betyder, at den danske skatteyder osv. giver penge?

Og man spørger direkte: Hvilke opgørelser af aktiver og passiver ligger der til grund?

Man får en stor gang Anders And-svar. Det er det, man får. Det er derfor, at vi til sidst siger: Lad os da få en dommerundersøgelse af den her sag, for det her aktiebytte har aldrig været